

Jezerní kreatura

Po několikahodinovém putování z Khorinisu, Alwin konečně dorazil na Onarovu farmu. Doprovod mu dělali dva členové domobrany, bratři, kteří nastoupili před deseti let k městské stráži dobrovolně a nyní mu na základě pokynu od paladina Lothara měli dělat doprovod. Aby taky ne, cesta na farmu není úplně blízko a sotva obyčejným mečem ozbrojený řezník, toho při útoku moc nezmůže.

Alwin byl totiž pověřen, stejně jako každé pondělí, doručit zásilku masa velkofarmáři. Na nic tedy nečekal, časně zrána se u hlavní brány setkal s bratry a vyrazili.

Po cestě na farmu se pouze na chvíli zastavili v hospodě u 'Mrtvé Harpyje', aby si zde u svého přítele Orlana vyzvedl amulet, který mu jako laskavost za dodání několika tuctů vlčích kůží zasílal jeho přítel Crimson, z dalekých zemí. Při té příležitosti v hospůdce chvíli poseděli, něco málo piva vypili a vydali se zpátky na cestu. Alwin amuletu nevěnoval velkou pozornost, bral jej pouze jako skromný dar od svého přítele. Kdyby jen v onen moment věděl, jak zásadní roli bude artefakt zanedlouho hrát.

Inu, vydal se Alwin se svou skromnou družinou zpátky na cestu. Domobrana vyčistila cestu od predátorů a zanedlouho bezpečně dorazili na farmu. Onar, jako vždy ne v příliš dobré náladě, si Alwina změřil pohledem, a ještě předtím, než hodil na stůl měšec se zlatáky, pravil, „Vyříd' lordu Andremu, že pokud mi sem budete vozit takto hnusné maso i nadále, je s našim obchodováním konec!“

Zanedlouho se vydali zpátky na cestu domů. Vše probíhalo podle plánu a když pomineme nepříznivé počasí, nebránilo Alwinovi a jeho doprovodu nic v bezpečném návratu. Avšak zanedlouho u jezírka, kde běžně postávají žoldáci, náhle slyšeli zoufalý křik o pomoc. Když se po cestě rozeběhli dále, našli rozsápané, zohavené tělo lovce. Z dálky se ozývaly prapodivné děsivé zvuky a dvojice bratrů z domobrany svými kušemi marně vyhlíželi cíl.

Ani nejvyššího mága by ve snu nenapadlo, že naši hrdinové budou zanedlouho čelit běsnění samotného Belara.

Z nevinně vypadajícího jezera se při mohutné bouři zjevila bestie, kterou na Khorinisu jakživ nikdo nepatřil. Zahnuté obří pařáty, dračí kůže a tekoucí kyselina z tlamy napovídalo, že jsou naši hrdinové v úzkých. Několik metrů vysoké monstrum si svým jediným řevem povolalo několik dračích chňapavců na pomoc. Domobrana nečekala a zaútočila na pomalu se blížící

predátory. Alwin avšak stál jak opařený, byl v naprostém šoku co právě vidí, vždyť bestie byla zosobnění strachu samotného a upřeně mu hleděla do očí.

Jakmile padl poslední dračí chňapavec, bratři neotáleli a začali pálit i do zkázy přinášející bestie. Avšak šípky z kuše se jen lehce odrazily o její hrubou srst a nijak jí neublížili. Monstrum na sebe nenechalo dlouho čekat a jediným kouzlem odmrštilo jednoho z bojovníků několik metrů dál, přiběhlo k němu a zarazilo mu do břicha svůj dráp. Voják byl na místě mrtev. Přeživší bratr zoufale zařval, tasil svůj meč a rozběhl se směrem k bestii. Bohužel i při něm štěstí nestálo, útočící monstrum ho doslova ubilo k zemi a tak zahynul i druhý bojovník, čestně v boji, po boku svého bratra.

Alwin sebral alespoň špetku odvahy, zahodil zbraň a rozběhl se po cestě pryč. Kreatura, svým vzrůstem asi 10x větší než on, se ale rozběhla za ním. K Innosovi modlící se Alwin se náhle zastavil. Věděl, že nemá šanci utéci a když už byl smířený se smrtí, chtěl alespoň zemřít se ctí a ne na útěku před svým osudem. Jediné, co však nahmatl po kapsách byl amulet od svého přítele. Bestie Alwina popadla do svých pařátů, zvedla ho několik stop ze země a chystala se zaútočit. Alwin z posledních sil uchopil artefakt, zavřel oči a nasadil si jej na krk.

Tlapa kreatury se zničehonic otevřela a upustila na smrt čekající tělo řezníka na zem. Nevěřil vlastním očím, bestie na něj upřeně civěla a pomalu couvala zpátky. „Žoldáci, palte ! Silvio, Bullco, taste meče ! Útok!“, ozvalo se najednou z dálky. Hluk byl tak silný, že jej museli slyšet i žoldáci z Onarovy farmy, kteří byli na obhlídce nedaleko místa činu. Šípky ze najednou z ničeho nic zabodávaly kreatuře přímo do krku a ta se po útoku deseti žoldáku po chvíli skácela mrtvá k zemi. „Jsi v pořádku příteli? U Innose, co to bylo za zrůdu?“, pravil ruku podávající žoldák Cipher. Alwin se nezmohl na slovo, byl v těžkém šoku a z pádu i lehce raněný, proto ho žoldáci doprovodili zpátky do města. Celou cestu nic neříkal, pouze hleděl do země a stále pevně svíral amulet na krku.

O několik dnů a probdělých nocí později, se vypravil Alwin za místním mágem Vatrasm, aby mu pověděl svůj příběh. Moudrý mág si amulet pečlivě prohlédl a nevěřil svým očím. Jednalo se o staletí ztracený amulet s velkou mocí. Vatrasm avšak nabyt větší obavy z jezerní kreatury. „Vypadá to že nás čekají těžké časy, tohle nevěstí nic dobrého. Ve svých snech jsem měl i vizi, že se tu objevili draci...hmm...dovol mi ponechat si tento amulet synu, ještě nám může být k prospěchu. A Alwine, nikomu o tom co se ti stalo neříkej, nechceme mít v městě zbytečnou paniku, ano?“ Alwin kývnul a vrátil se zpět do své chatrče. Trvalo roky a roky než se z tohoto hrůzného příběhu vzpamatoval a jedno věděl jistě. Do konce života ho budou provázet noční můry o tom, co se stalo.